

leeftijd: **52**
woonplaats: **Oirschot**
functies: **portefeuillehouder
gezonde dieren LTO Nederland
en melkgeitenhoudster**
vorige functies: **vakgroepvoorzitter
geitenhouderij LTO Nederland
en verpleegkundige**
opleiding: **hbo verpleegkunde**

Jeannette van de Ven: **‘Ik wil grote bedrijven niet kwijt, daar zit innovatiekracht’**

‘Gezonde dieren zijn de basis’

Haar achtergrond als verpleegkundige en de Q-koorts hebben ervoor gezorgd dat diergezondheid hét ding van Jeannette van de Ven is geworden. Als portefeuillehouder gezonde dieren bij LTO wil ze sectoren verbinden en dingen in perspectief plaatsen.

TEKST FLORUS PELLIKAAN

In haar uppie het ouderlijk melkveebedrijf in Oirschot overnemen. Het was destijds te spannend, al had ze de liefde voor het vak. Jeannette van de Ven is trots op haar afkomst als boerendochter en samen met haar latere partner begon ze in 1995 op het toen al deels ontmantelde ouderlijk melkveebedrijf een melkgeitenhouderij. Ze startten met 220 lammeren en melken nu 1700 geiten.

Nadat ze regionaal bestuurswerk had gedaan, werd Van de Ven in 2009 gevraagd als LTO-vakgroep lid geitenhouderij. Vrijwel direct stoomde ze door naar voorzitter. ‘Het sprak me aan om wat verder van het erf te komen en kennis te halen en te brengen.’ Op 1 september legde ze haar voorzitterschap neer en werd ze benoemd tot portefeuillehouder gezonde dieren bij LTO Nederland.

Waarom heeft u de overstap gemaakt naar diergezondheid?

‘Gezonde dieren zijn de basis van een veebedrijf, dat spreekt me aan. Managementkwaliteiten vallen in het niet als de diergezondheid niet op orde is. Ook mijn studie en werk als verpleegkundige hebben aan die interesse bijgedragen. In de thuiszorg heb ik daarnaast geleerd met mensen uit alle lagen van de samenleving een goede band op te bouwen. Dat heeft me geholpen in de heftige Q-koortsperiode en gaat me nu bij de overleggen met alle ketenpartners ook helpen. Ik ben een verbinder, geen harde onderhandelaar.’

Wat heeft u geleerd van de Q-koortsperiode?

‘Het heeft me een bestuurder gemaakt, want mijn start was bizar. Op 1 januari ben ik als

voorzitter geitenhouderij begonnen, op 5 januari is onze veestapel getaxeerd vanwege een Q-koortsbesmetting, op 6 januari zijn we geruimd en op 7 januari stond ik voor het eerst voor een groep van een paar honderd boze boeren het beleid te verdedigen. Na afloop dacht ik: als ik dit kan, dan kan ik alles. Mijn draagvlak heb ik daar verdiend. Ik was een van hen.’

Wat ziet u als belangrijkste taak binnen uw nieuwe functie?

‘Afzonderlijke vakgroepen kunnen voor een groot gedeelte prima hun eigen zaken regelen, maar er zijn altijd onderwerpen die sectoroverschrijdend zijn. Wat kan samen worden opgepakt en waar liggen de conflict-situaties? Op dat gebied wil ik van invloed zijn. Want wil de landbouw als een serieuze partij gezien blijven worden – ondanks een dalend aantal boeren – dan moeten we zo veel mogelijk gezamenlijk hetzelfde geluid verkondigen. Binnen de rundveesector kan wat dat betreft de afstemming tussen melkvee en de vleesvee- en kalverhouderij nogal wat beter.’

Zijn de groeiende veestapels een te groot risico voor de diergezondheid?

‘Bij de uitbraak van een dierziekte is er bij grote bedrijven natuurlijk sneller sprake van een domino-effect. Maar ik wil de grote bedrijven niet graag kwijt. Het zijn vaak bedrijven die heel professioneel gerund worden en waar veel innovatiekracht in zit. Dat heb je als sector nodig. De manier waarop een bedrijf wordt gerund, is belangrijker dan de vorm, de bedrijfsgrootte. De zwakste schakel in groeiende bedrijven is de ondernemer

zelf. Heeft die de capaciteit voor een groot bedrijf? Dat is de belangrijkste vraag.’

Hoe doet de melkveehouderij het op het gebied van gezondheid?

‘Ik ben het eens met het rapport van de NVWA dat de gezondheidsrisico’s vrij klein zijn vanwege het gesloten karakter van de bedrijven. Er is veel ketenregie op het gebied van voedselveiligheid en imago. Aan de andere kant is het met de bedrijfshygiëne vaak nog matig gesteld.’

‘Ook moet de melkveehouderij zich realiseren dat ze vanwege onder andere de weidegang in de maatschappelijke etalage staat. Binnen het Vertrouwensloket Welzijn Landbouwhuisdieren, waar ik ook voorzitter van ben, komen daardoor relatief veel meldingen over melkvee binnen.’

De consumenteneis lijkt richting de veehouderij onverzadigbaar. Hoe moet daarmee worden omgegaan?

‘De markt gaat mee in de waan van de dag en de verwerkende industrie gaat daar soms te snel in mee. Boerenbestuurders moeten hierop toezien. Belangrijk is dat er relativeering in de discussies is. Ik hoorde een pluimveehouder onlangs reageren richting burgers over de verhoogde concentratie fijnstof rondom stallen. Hij gaf aan dat door de consumentenvraag naar scharreleieren er een tien keer hogere uitstoot van fijnstof is.’ ‘Ook aan bijvoorbeeld weidegang of antibioticareductie kleven keerzijden. Maar wie schetst die? De primaire sector moet veel meer de aanjager zijn van de volledige afwegingen. Niet om alles af te wijzen, maar wel om een goed afgewogen gezamenlijke keuze te maken.’

Hoe moet het verder met het ibr/bvd-dossier?

‘Bewust blijf ik op dat terrein aan de zijlijn staan tot mijn bijdrage wordt gevraagd. Ik ga nu dus ook niet oordelen. Maar in een bestuurlijk proces gebeuren dingen in gezamenlijk overleg en bij voorkeur collectief. Dan is de kans op succes groter. Voor zover ik op de hoogte ben, is op inhoud dit proces vlot te trekken, maar het hangt af van mensen en of er voldoende tijd is.’